

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Τμήμα Κοινοβουλευτικού Ελέγχου

19 ΣΕΠ. 2012

Αθήνα, 18 Σεπτεμβρίου 2012

Α.Π.: 21/21/ΑΣ 37215

ΠΡΟΣ: ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Διεύθυνση Κοινοβουλευτικού Ελέγχου

- Τμήμα Ερωτήσεων

ΚΟΙΝ: ✓ Βουλευτή κ. Βύρωνα Πολύδωρα

- Υπουργείο Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής/Γραφείο κ. Υπουργού
- Υπουργείο Παιδείας, Θρησκευμάτων, Πολιτισμού και Αθλητισμού/Γραφείο κ. Υπουργού
- Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων/Γραφείο κ. Υπουργού

- Ε.Δ:**
- Διπλ. Γραφείο κ. Πρωθυπουργού
 - Διπλ. Γραφείο Υφυπουργού κ. Κούρκουλα
 - Διπλ. Γραφείο Υφυπουργού κ. Τσιάρα
 - Γραφείο κ. Γενικού Γραμματέως
 - Υπηρεσία Ενημέρωσης και Δημόσιας Διπλωματίας
 - Γραφείο Νομικού Συμβουλίου του Κράτους

ΘΕΜΑ: Απάντηση στην υπ' αριθμ. 516 από 30/7/2012 Ερώτηση του Βουλευτού κ. Βύρωνα Πολύδωρα.

Καθόσον αφορά στις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ) επί της υπόθεσης του Οικοδομικού Συνεταιρισμού Αναπήρων και Θυμάτων Πολέμου Αττικής και λοιπών κατά της Ελλάδας (αριθμ. προσφ. 35859/02), τίθενται υπ' όψιν του κ. Βουλευτού τα ακόλουθα:

Ι. Ο προαναφερόμενος Συνεταιρισμός ζήτησε το 1955 από τον Υπουργό Εθνικής Αμύνης και το Γενικό Επιτελείο Στρατού, την παραχώρηση ακινήτων σε έκταση της περιοχής «Γουδή». Μετά την απόρριψη του σχετικού αιτήματος από το ΓΕΣ, με την αιτιολογία ότι μέρος της έκτασης της οποίας είχε ζητηθεί η παραχώρησή ανήκε στο Ταμείο Εθνικής Αμύνης, ο Συνεταιρισμός ισχυρίσθηκε ότι με συμβόλαιο του 1957 είχε αποκτήσει από ιδιώτες έκταση 50 στρεμμάτων κείμενη στην έκταση της οποίας την παραχώρηση είχε αρχικώς ζητήσει από τις αρχές.

Κατά τη διάρκεια δικαστικών αμφισβητήσεων μεταξύ των φερομένων ως δικαιοπαρόχων του Συνεταιρισμού και του Αυτόνομου Οικοδομικού Συνεταιρισμού Αξιωματικών, το Ελληνικό Δημόσιο ασκώντας τριτανακοπή, αναγνωρίσθηκε αμετακλήτως κύριος της εν λόγω έκτασης των 50 στρεμμάτων.

Μετά αιτήματα για παραχώρηση έκτασης, με το με αριθμό 12/1964 Πρακτικό της Διαχειριστικής Επιτροπής του Ταμείου Εθνικής Αμύνης αποφασίσθηκε παραχώρηση 100 στρεμμάτων (υπό την προϋπόθεση της

J

νομοθετικής κύρωσης) αντί συμβολικού τιμήματος 1.000 δρχ. ανά στρέμμα και ειδικότερα στο 1/15 της αξίας η οποία είχε υπολογισθεί το έτος 1964 σε 1.500.000 δρχ, δηλαδή σε 15.000 δρχ. ανά στρέμμα.

Το Πρακτικό αυτό κυρώθηκε με τον Αναγκαστικό Νόμο 62/11.7.1967, παρότι με ενημερωτικό σημείωμα του προς το ΓΕΣ με ημερομηνία 26.11.1964, το Υπουργείο Γεωργίας είχε επισημάνει πως η έκταση ήταν δασική και είχε κηρυχθεί αναδασωτέα με Βασιλικό Διάταγμα της 22ας Ιουλίου 1917 (ΦΕΚ Α' 22.7.1917). Είχαν προηγηθεί επανειλημμένα αιτήματα του Υπουργείου Γεωργίας και του Δήμου Χολαργού για κατάργηση Βασιλικού Διατάγματος με ημερομηνία 6 Μαΐου 1966, με το οποίο η εν λόγω έκταση είχε ενταχθεί από το Υπουργείο Χωροταξίας Οικισμού και Περιβάλλοντος, στο σχέδιο πόλεως Χολαργού.

Ο Συνεταιρισμός, ο οποίος σύμφωνα με αναφορές του Δήμου Χολαργού και ιδιωτών προέβαινε σε αυθαίρετες αποψιλώσεις κλπ, ήταν σε γνώση του δασικού χαρακτήρα της έκτασης και των αντιρρήσεων του Υπουργείου Γεωργίας, σε κάθε περίπτωση, τουλάχιστον από το έτος 1966, όπως προκύπτει από σειρά αιτήσεων τις οποίες υπέβαλε προς το εν λόγω Υπουργείο κατά τα έτη 1966, 1967 και 1968, με τις οποίες ζητούσε την άρση την αναδάσωσης και οι οποίες είχαν απορριφθεί.

Μετά τη συνταγματική κατοχύρωση της προστασίας και του αμετάβλητου του χαρακτήρα των δασών και δασικών εκτάσεων με το άρθρο 24 του Συντάγματος του 1975, το Υπουργείο Γεωργίας ζήτησε εκ νέου, το 1977, την ανάκληση του Β. Δ/τος της 6ης Μαΐου 1966 περί ένταξης στο σχέδιο πόλεως.

Ο Δήμος Χολαργού άσκησε αίτηση ακύρωσης ενώπιον του ΣτΕ κατά πράξης του Υπουργού Χωροταξίας Οικισμού και Περιβάλλοντος με την οποία έλαβε χώρα κύρωση διαγράμματος εφαρμογής. Η αίτηση ακύρωσης έγινε δεκτή με την απόφαση 2330/1980, με την οποία το ΣτΕ έκρινε ότι, η πάροδος μακρού χρόνου ή οποιαδήποτε μη νομίμως δημιουργηθείσα πραγματική κατάσταση από πλευράς ιδιωτών, δεν μπορούσαν να εμποδίσουν την ανάκληση του μη νομίμου Β. Δ/τος της 6ης Μαΐου 1966, επειδή τούτο επιβαλλόταν από λόγους δημοσίου συμφέροντος, και ειδικότερα από την ανάγκη διατήρησης της μορφής των δασικών εκτάσεων. Ακολούθησε και δεύτερη αίτηση ακύρωσης από τον Δήμο Χολαργού κατά νεώτερης, ομοίου περιεχομένου απόφασης του Υπουργού Χωροταξίας Οικισμού και Περιβάλλοντος, η οποία και ακυρώθηκε με την 362/1982 απόφαση του ΣτΕ.

Τελικώς με Προεδρικό Διάταγμα της 15ης Απριλίου 1988 καταργήθηκε το Β.Δ/γμα της 6ης Μαΐου 1966, κατά το μέρος που με αυτό είχε επεκταθεί το ρυμοτομικό σχέδιο Χολαργού στη θέση «Κορακοβούνι» Χολαργού. Ο Συνεταιρισμός προσέβαλε το εν λόγω Προεδρικό Διάταγμα ενώπιον του ΣτΕ, το οποίο και απέρριψε την σχετική αίτηση ακύρωσης με την απόφαση 1403/1990, με αιτιολογίες όμοιες με εκείνες της απόφασής του με αριθμό 2330/1980.

Ο Συνεταιρισμός υπέβαλε αίτηση με ημερομηνία 15-3-1999 με την οποία ζήτησε από το Ελληνικό Δημόσιο να ανταλλάξει την εν λόγω έκταση με άλλη έκταση του Δημοσίου ίσης αξίας ή να προβεί σε απαλλοτρίωσή της, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 50 παρ. 3 του Ν. 998/79.

Με την απόφαση του ΣτΕ 3403/2001, απορρίφθηκε η αίτηση ακύρωσης του Συνεταιρισμού και τριών μελών του, κατά σιωπηρής άρνησης των Υπουργών Οικονομικών και Γεωργίας να αποδεχθούν την εν λόγω αίτηση. Με την απόφαση αυτή κρίθηκε από το ΣτΕ ότι, οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 50 του Ν. 998/79 στο μέτρο που προέβλεπαν δυνατότητα οικιστικής ανάπτυξης δασικών εκτάσεων, ήταν ευθέως αντίθετες στο άρθρο 24 του Συντάγματος του 1975, το οποίο απαγορεύει την μεταβολή του προορισμού των δασών και των δασικών εκτάσεων.

II. Κατόπιν τούτων, ο Συνεταιρισμός κατέθεσε, στις 25-9-2002, για λογαριασμό του ιδίου και 157 μελών του, προσφυγή κατά της Ελλάδας, ενώπιον του Ε.Δ.Δ.Α. (αριθμ. προσφ. 35859/02), παραπονούμενος για παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), το οποίο εγγυάται το δικαίωμα στην περιουσία, λόγω απαγόρευσης ανοικοδόμησης στην εν λόγω έκταση. Οι προσφεύγοντες ζήτησαν από το ΕΔΔΑ, είτε να τους χορηγηθεί από το Ελληνικό Δημόσιο δικαίωμα ανοικοδόμησης είτε να τους χορηγηθεί αποζημίωση για στέρηση της χρήσης της έκτασης. Ειδικότερα, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν στο ΕΔΔΑ αιτήματα προς αποζημίωση ύψους 118.430.000 Ευρώ (πλέον 29.170.000 Ευρώ για τόκους) και επικουρικά 118.310.000 Ευρώ (πλέον 15.840.000 Ευρώ για τόκους) για υλική ζημία, καθώς και 14.700.000 Ευρώ για ηθική βλάβη (100.000 Ευρώ για κάθε προσφεύγοντα). Ζήτησαν επίσης ποσό 100.00 Ευρώ ως δικαστική δαπάνη.

Με την από 13-7-2006 απόφασή του επί της εν λόγω προσφυγής, το Ε.Δ.Δ.Α, διευκρινίζοντας ότι δεν έχει αρμοδιότητα να αποφανθεί επί ζητημάτων ιδιοκτησιακού, δέχθηκε ότι για τους σκοπούς της ενώπιον του διαδικασίας αρκούσε πως οι προσφεύγοντες καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον των εθνικών αρχών θεωρούνταν ως κύριοι της έκτασης, και απορρίπτοντας τον ισχυρισμό των προσφευγόντων ότι η απαγόρευση ανοικοδόμησης στην επίμαχη έκταση συνιστά στέρηση περιουσίας, δέχθηκε πως η απαγόρευση αυτή συνιστά ρύθμιση χρήσης και ότι τέτοια ρύθμιση χρήσης, με δεδομένο τον δασικό χαρακτήρα της έκτασης, είναι επιτρεπτή κατά την έννοια της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου (παρ. 35 και 36).

Με βάση τα παραπάνω, το ΕΔΔΑ, σταθμίζοντας, στο πλαίσιο των κριτηρίων τα οποία έχει διαμορφώσει με την νομολογία του, το εάν κατά την εν λόγω ρύθμιση χρήσης, τηρήθηκε η απαιτούμενη δίκαιη ισορροπία μεταξύ του δημοσίου συμφέροντος και του συμφέροντος των προσφευγόντων, έκρινε ότι το γεγονός ότι, η εν λόγω επιτρεπτή κατά την ΕΣΔΑ ρύθμιση, δεν είχε συνοδευθεί από την καταβολή κάποιας αποζημίωσης, είχε δημιουργήσει «ένα δυσανάλογο βάρος για τους τελευταίους» εξαιτίας του οποίου είχε επέλθει παραβίαση του άρθρου 1 παρ. 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου (παρ. 39).

Με την από 27-9-2007 χωριστή απόφασή του επί της δίκαιης ικανοποίησης, το ΕΔΔΑ επανέλαβε πως η απαγόρευση ανοικοδόμησης συνιστούσε ρύθμιση της χρήση δασικής έκτασης η οποία είναι επιτρεπτή και από την άψψη της ΕΣΔΑ, υπό την προϋπόθεση ότι θα έπρεπε να είχε καταβληθεί αποζημίωση κάποιας μορφής (παρ. 26). Περαιτέρω το ΕΔΔΑ έκρινε πως η φύση της παραβίασης που διαπίστωσε με την αρχική του απόφαση δεν του επέτρεπε να εφαρμόσει την αρχή της *restitutio in integrum*, και ότι κατά συνέπεια, ένας κατά δίκαιη κρίση προσδιορισμός αποζημίωσης εκ μέρους του, θα συνιστούσε την, κατά το άρθρο 41 της ΕΣΔΑ, επαρκή ικανοποίηση για οποιαδήποτε ζημία των προσφευγόντων. Τούτο παρά το γεγονός ότι η Ελληνική Δημοκρατία αντέκρουσε τα αιτήματα για αποζημίωση προβάλλοντας ότι δεν υπήρχε κανένας αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της παραβίασης την οποία δέχθηκε το ΕΔΔΑ και των αιτημάτων των προσφευγόντων.

Με βάση τα παραπάνω και λαμβάνοντας υπ' όψιν την αμφισβήτηση εκ μέρους της Ελληνικής Δημοκρατίας του τρόπου και της βάσης υπολογισμού των ποσών που διεκδίκησαν οι προσφεύγοντες (όπως, μεταξύ άλλων, ότι δεν υπάρχει αντικειμενική ή αγοραία αξία δασικών εκτάσεων και ότι, σε κάθε περίπτωση, δεν θα μπορούσε να μη ληφθεί υπ' όψιν ο συμβολικός χαρακτήρας του ποσού υπό το οποίο είχε αποφασισθεί η παραχώρηση), επιδίκασε στους προσφεύγοντες, από κοινού, το εφάπαξ ποσό των 5.000.000 ευρώ, ως αποζημίωση για υλική ζημία του Συνεταιρισμού και των μελών του και το ποσό των 40.000 ευρώ, για

δικαστικά έξοδα. Το ΕΔΔΑ απέρριψε όλα τα λοιπά αιτήματά τους, περιλαμβανομένου του απαραδέκτου και αβασίμου αιτήματος για «χορήγηση δικαιώματος ανοικοδόμησης» (παρ. 27 επ. της απόφασης της 27.9.2007 και με αριθμό 2 διάταξη του διατακτικού αυτής).

III. Με τις έγγραφες παρατηρήσεις της ενώπιον του ΕΔΔΑ, η Ελληνική Δημοκρατία προέβη σε λεπτομερή παράθεση του ιστορικού της υπόθεσης, του αδιαμφισβήτητου δασικού χαρακτήρα της έκτασης και της κήρυξης της ως αναδασωτέας, των διατάξεων αλλά και της πάγιας νομολογίας του ΣτΕ, και προγενέστερης της Συντάγματος του 1975, σύμφωνα με τα οποία η προστασία των δασών και των δασικών και αναδασωτέων εκτάσεων, διασφαλίζεται εις το διηνεκές διότι αποβλέπει στο δημόσιο συμφέρον, με συνέπεια να μην είναι δυνατόν τέτοιες εκτάσεις να οικοδομηθούν. Προέβαλε επίσης ότι οι προσφεύγοντες γνώριζαν και σε κάθε περίπτωση όφειλαν να γνωρίζουν τα παραπάνω, ήδη δε τουλάχιστον από το έτος 1966 είχαν αποδεδειγμένα πλήρη γνώση του δασικού και αναδασωτέου χαρακτήρα της έκτασης και του ότι αυτή δεν μπορούσε νομίμως να ενταχθεί στο σχέδιο πόλεως, διότι τα ανωτέρω χαρακτηριστικά της επίμαχης έκτασης καθιστούσαν αδύνατη την αξιοποίησή της για οικιστικούς σκοπούς.

Πρέπει να σημειωθεί πως η Ελληνική Δημοκρατία προέβαλε και ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής λόγω παρέλευσης εξαμήνου από την έκδοση αμετάκλητης απόφασης εσωτερικού δικαστηρίου (άρθρο 35 παρ. 1 της ΕΣΔΑ), διότι τα κρίσιμα εν προκειμένω ζητήματα είχαν ήδη πλήρως επιλυθεί με την απόφαση του ΣτΕ με αριθμό 1403/1990 με την οποία είχε απορριφθεί η αίτηση ακύρωσης την οποία οι προσφεύγοντες είχαν ασκήσει κατά του ΠΔ του 1988 το οποίο είχε καταργήσει το ΠΔ του 1966 περί επέκτασης του σχεδίου πόλης του Δήμου Χολαργού στην επίμαχη έκταση. Υποστήριξε ειδικότερα, ότι οι προσφεύγοντες είχαν προκαλέσει μια προσχηματική νέα δίκη με την αίτηση ακύρωσης την οποία άσκησαν το 1999 και επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του ΣτΕ 3403/2001, προκειμένου να υποβάλουν εν συνεχεία προσφυγή ενώπιον του ΕΔΔΑ. Το ΕΔΔΑ απέρριψε την εν λόγω ένσταση.

Εν συνεχεία με την από 13-7-2006 απόφασή του, αναγνώρισε ότι τα κράτη πρέπει να απολαμβάνουν ευρύ περιθώριο εκτίμησης κατά την εφαρμογή της πολεοδομικής και χωροταξικής τους νομοθεσίας (παρ. 37), έκρινε όμως ότι η θεμιτή επιδίωξη προστασίας των δασών, δεν απαλλάσσει το κράτος από την ευθύνη να παρέχει επαρκή προστασία σε άτομα όπως οι προσφεύγοντες, τους οποίους το ΕΔΔΑ, παρά το προεκτεθέν ιστορικό, χαρακτήρισε ως καλόπιστους (παρ. 38).

Η σχετική κρίση του ΕΔΔΑ μπορεί να συνοψισθεί στο ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι, λαμβανομένων υπ' όψιν συγκεκριμένων ενεργειών της Διοίκησης (όπως της προαναφερθείσας ένταξης της έκτασης στο σχέδιο πόλης με το ΒΔ της 6-5-1966, έκδοσης άδειας κοπής δένδρων, διάνοιξης δρόμων και κάποιων οικοδομικών αδειών) οι μεταγενέστερες εξελίξεις δηλαδή το Σύνταγμα του 1975, το ΠΔ της 15-4-1988 με το οποίο καταργήθηκε επέκταση του ρυμοτομικού σχεδίου Χολαργού, αλλά και η απόφαση 1430/1990 του ΣτΕ με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση ακύρωσης του Συνεταιρισμού κατά του ανωτέρω ΠΔ, είχαν ως αποτέλεσμα η απαγόρευση ανοικοδόμησης της έκτασης να συνιστά ρύθμιση της χρήσης, η οποία όμως δεν τηρούσε την αρχή της αναλογικότητας (παρ. 36 και 39 της απόφασης).

Σημειώνεται πως η Ελληνική Δημοκρατία υπέβαλε αίτηση παραπομπής στη Μείζονα Σύνοδο του ΕΔΔΑ, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 43 της ΕΣΔΑ, τόσο κατά της απόφασης της 13.7.2006 όσο και κατά της απόφασης της 27.9.2007 επί της δίκαιης ικανοποίησης, οι οποίες απορρίφθηκαν χωρίς να γνωστοποιηθεί σχετική αιτιολογία, καθώς το ΕΔΔΑ δεν αιτιολογεί την απόρριψη αιτήσεων παραπομπής.

IV. Από όσα εκτέθηκαν, και από το εν γένει περιεχόμενο των προαναφερομένων αποφάσεων του ΕΔΔΑ, προκύπτει ότι το Δικαστήριο δεν αμφισβήτησε την ευχέρεια του Ελληνικού Κράτους να απαγορεύει την ανοικοδόμηση της επίμαχης έκτασης, ούτε το δασικό χαρακτήρα αυτής και την ανάγκη προστασίας αυτού ούτε το δημόσιο συμφέρον, το οποίο οι νόμιμοι αυτοί περιορισμοί εξυπηρετούν.

Συνεπώς, μετά την καταβολή στα μέλη του Συνεταιρισμού του εφάπαξ ποσού που επιδικάσθηκε ως δίκαιη ικανοποίηση, η οποία έχει λάβει χώρα από το έτος 2008 σε εκτέλεση της υποχρέωσης που απορρέει από το άρθρο 46 της ΕΣΔΑ, προς συμμόρφωση με τις ανωτέρω αποφάσεις του ΕΔΔΑ, η απαγόρευση ανοικοδόμησης στην εν λόγω έκταση, κατέστη νόμιμη και υπό το πρίσμα της ΕΣΔΑ.

V. Σημειώνεται, επιπροσθέτως, πως οι προσφεύγοντες, υπέβαλαν προς τους Υπουργούς Εθνικής Άμυνας και Οικονομικών αίτηση, την οποία χαρακτήρισαν «πρόταση φιλικού διακανονισμού». Στην αίτηση αυτή ισχυρίσθηκαν, προβαίνοντας σε μία ερμηνεία των προαναφερομένων αποφάσεων του ΕΔΔΑ η οποία δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στις αποφάσεις αυτές, αλλά είναι αντίθετη με το σαφές περιεχόμενο τόσο του σκεπτικού όσο και του διατακτικού τους, ότι το ποσό των 5.000.000 Ευρώ που επιδικάσθηκε ως αποζημίωση, αφορούσε «δίκαιη ικανοποίηση για στέρηση χρήσεως από την 15η Απριλίου 1988 έως την 31η Δεκεμβρίου 2006».

Ωστόσο, η εν λόγω αίτηση εσφαλμένως και αδικαιολογήτως χαρακτηρίζεται ως «πρόταση φιλικού διακανονισμού», καθώς δεν εντάσσεται στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του ΕΔΔΑ, η οποία ξεκίνησε με την ανωτέρω από 25-9-2002 προσφυγή του Συνεταιρισμού και ολοκληρώθηκε με την έκδοση των ανωτέρω αποφάσεων. Ειδικότερα, η ΕΣΔΑ προβλέπει (άρθρο 39) τη δυνατότητα φιλικού διακανονισμού στο πλαίσιο μιας εκκρεμής προσφυγής, δηλαδή πριν από την έκδοση αποφάσεως επ' αυτής. Στην προκειμένη περίπτωση δέχθηκε ότι επήλθε ρύθμιση και όχι στέρηση χρήσης και ότι το ποσό των 5.000.000 Ευρώ, επιδικάσθηκε εφάπαξ, ως δίκαιη ικανοποίηση για οποιαδήποτε ζημία υπέστησαν οι προσφεύγοντες από τη ρύθμιση αυτή.

Κατά συνέπεια, το Ελληνικό Δημόσιο δεν υπέχει περαιτέρω υποχρεώσεις σε εκτέλεση των αποφάσεων του ΕΔΔΑ με ημερομηνίες 13-7-2006 και 27-9-2007.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Λ. ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΑΘΗΝΑ, 18-9-12
Γεωργίου Βλάχου
Σύμβουλος Πρεσβείας Α'